

WAT ER SPEELT

Een blik achter de schermen bij het KCO
door Anna de Vey Mestdagh.

Zwaargewichten

Het is gek, maar een orkest is toch een soort familie. Je maakt veel samen mee: het elkaar steunen op spannende momenten in de muziek, het vertellen van moppen tijdens het urenlange wachten bij de douane, het samen genieten van uitstapjes in het buitenland. Zo zijn er vele vriendschappen ontstaan en zelfs huwelijken gevormd binnen het orkest. We leven met elkaar mee, bij voor- en tegen-spoed.

We zaten begin juni in de repetitie van Tsjaikovski's *Jevgeni Onjegin* toen bekend werd gemaakt dat onze contrafagottist Guus Dral overleden was. Net zoals geuren een bepaalde herinnering naar boven kunnen halen, zal deze muziek voor altijd met hem verbonden blijven. En Tsjaikovski past hem wonderwel, moedig en recht voor zijn raap als hij was.

Nauwelijks twee weken later moest ook contrabassist Frits Schutter de strijd opgeven. Die week speelden we de intrigerende, haast onspeelbare muziek van componist Thomas Adès. Ik zal altijd benieuwd blijven wat Frits daarover op de terugweg, in de intimiteit van de auto, gezegd zou hebben. Er zou zeker wat van de hem zo typerende droge humor in gestoken hebben.

Twee zwaargewichten die beiden tot de bodem onder onze muzikale voeten behoorden zijn niet meer. Een schat aan ervaring is met deze bevlogen musici verloren gegaan. Het orkest speelt door, iedereen is immers vervangbaar. Maar toch niet helemaal. Of helemaal niet.